

**ОСКАР-ВЕНСЕСЛАС ДЪО
ЛЮБИЧ-МИЛОШ
СЕПТЕМВРИЙСКА
СИМФОНИЯ**

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Добре дошла бъдете, вие, устремената към мен
във ехото на собствените мои стъпки, откъм
дъното на тъмния и хладен коридор на времето.
Добре дошла бъдете, майко моя, самота.
Когато радостта вървеше в сянката ми и когато
птиците

на радостния смях се блъскаха в огледалата на
нощта, когато и цветята,
когато страшните цветя на младото съчувствие
покриха любовта ми
и ревността навеждаше глава и се оглеждаше във
виното,
за вас си мислех, самота, за вас, за изоставената.

Захранили ме бяхте с черен скромн хляб и с мляко, и
със горски мед;
приятно бе да ям от вашата ръка като врабец,
защото никога не съм, Кърмачко, имал ни баща, ни
майка
и лудостта, студенината бродеха без цел из
къщата.

Понякога ми се явявахте във образ на жена
сред хубавата светлина лъжлива на съня. А роклята
ви беше
със багри на сеитба; и в изгубеното ми сърце,
враждебно, няма и студено като камъче по пътя,
чудесна нежност се пробужда и до днеска още,
когато видя някоя жена, облечена в кафяво, бедно,
с тъга и прошка: ластовичка първа
лети, лети над нивите из светлото небе на
детството.

Аз знаех, че не ви харесва мястото, където бяхте,
и че така далеч от мен, не бяхте вече моята
прекрасна самота.

Скалата, с време припокрита, островът безумен
сред морето
са ласкави престои; зная много гробници с врати,
покрити от ръжда и от цветя.

Ала не би могъл домът ви да е там, където и
небето, и морето
заспиват върху теменугите на необятната далечина
като любовници.

Не, вашият същински дом не е оттатък хълмовете.
И тъй, помислили сте за сърцето ми. Защото там
сте се родили.

И там изписвали сте детското си име по стените.
Като жена, която е видяла да умира земния съпруг,
се връщате със вкус на сол и вятър върху белите си
бузи
и с този дъвен, дъвен дъх на коледния скреж във
вашиите коси.

Тъй както от кадилница разлюшкана покрай ковчег,
от моето сърце, в което екне този странен ритъм,
усещам да се носи аромата на минутите от
детството. Не съм забравил
и съучастническата градина, гдето ме зовеше Ехо,
втория ви син, о самота.

И бих познал веднага мястото, където спях тогава
до вашите крака. Нали там още се преливат
ветрове
над тъжната и прелестна трева между
развалините и от мъхеста пчела
жужене медено нали ще прозвучи сред галещата
топлина?

А пък ако на гордата и тръпнеща върба отместите
сирашката коса: лицето на водата
пред мене би се появило толкоз светло, толкоз
чисто! Тъй чисто и тъй светло
като Далечната, съгледана отново в утринния хубав
сън!

И парникът, с дъга обкичен, на отдавнашното време
навярно още приютява кактуса-джудже и тънката
смокиня,
отколе там дошли — от кой ли край щастлив? И на
хелиотропа, който мре,
дъхът неистово се лее пак в следобедната треска!

Страна на детството! Владение сумрачно на
дедите!

Липа сънлива, драга на полезните пчели,
щастлива ли си както някога? И ти, звънче на
златните цветя,
все тъй ли радваш сянката на хълмовете за годеежа

на Спящата, тъй бяла в плесенясалата книга,
така приятна за разлистване, когато лъч на
вечерта

се спусне над праха в тавана: и около нас е
тишината

от спрелия чекрък на паяка-предач. — Сърце!

Сърце в тъга! Овчарят със кожух облечен
надува своя дълъг рог. В овощната градина
спокойният кълвач зачуква с клон ковчег за любовта
си

и жабата се моли между занемелите тръстики. О
сърце в тъга!

Болнаво храстче шипково, прикътано под хълма, ще
те видя ли отново
през някой ден? И знаеш ли, че твоят цвят, по който
се усмихваше росата,
бе натежалото от сълзите сърце на детството
ми? О приятелю!
Не твоите бодли, а други ме раниха!

И ти, о мъдър извор, с поглед тъй спокоен и красив,
където търсеха убежище от звънката горещина
последните остатъци от сянка и от тишина в
света!
По-малко чиста е водата, по лицето ми потекла
днес.

Но вечер от леглото детско с дъх на цъфнали цветя
съглеждам
безумно украсената луна на свършващото лято. Тя
надзърва
през дивата лоза и в дъхавата нощ
на Меланхолията хайката със лай се впуска в
сънища!

А сетне Есента пристигаше със звуци от коли, от
брадви и от кладенци. Наподобяващ бягство
на заек с бял корем по прясно паднал сняг,
прибързаният ден
оставаше във нямо смайване сърцата ни печални. —
И всичко туй, и всичко туй,
когато любовта, загинала сега, не беше се родила
още.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.